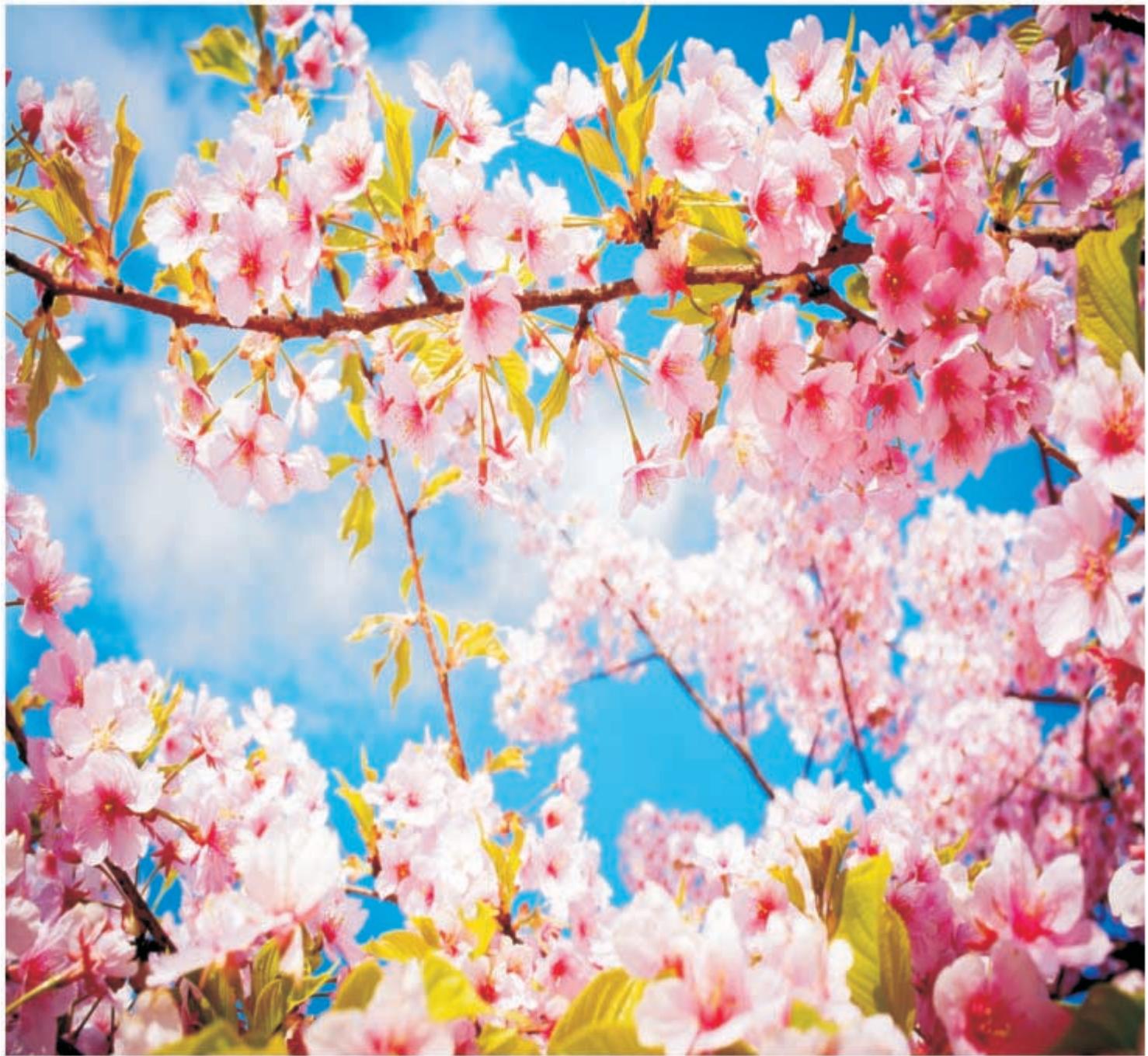

Свята Истина

Аз съм пътят, и истината, и животът; никой не идва при Отца, освен чрез Мене

- ДУХОВНАТА БОРБА
- ФУНКЦИЯТА НИ ДА ДАВАМЕ...
- ВЕЛИКОТО СЪБУЖДАНЕ

Свята Истина

Аз съм пътят, и истината, и животът; никой не идва при Отца, освен чрез Мене

СПИСАНИЕ "СВЯТА ИСТИНА" ПОЛЗВА ЧАСТ ОТ СТАТИИТЕ И ФОТОГРАФСКИЯ МАТЕРИАЛ НА "NACHFOLGE" С РАЗРЕШЕНИЕ НА ФОНДАЦИЯ СВ. БОЖИЯ ЦЪРКВА - ГЕРМАНИЯ.

СПИСАНИЕ "СВЯТА ИСТИНА" ПРИТЕЖАВА СВОБОДАТА ДА РАТУВА НА ХРИСТИЯНСКАТА ИДЕЯ БЕЗ ОГЛЕД НА ОПРЕДЕЛЕНА ДЕНОМИНАЦИЯ.

СПИСАНИЕ "СВЯТА ИСТИНА" ПУБЛИКУВА САМО ПРЕВОДНИ МАТЕРИАЛИ.

www.wkg.gci.org

Stiftung WKG
Postfach 1129,
53001 Bonn

Съдържание

Май/ Юни 2004 г., ISSN 1312-0409

Списанието се разпространява бесплатно

Кръстът на силата	5
Обърни гръб на сенките	6
От истина към толерантност	8
Религия и откровение	9
Кой си ти Никодиме?	11
Функцията ни да даваме християнски пример ...	12
Как да се преорим с изкушението	14
Великото събуждане	15
Проблемът на поколенията...	16
Духовна храна за децата ни	18
Една богоизбрънена заръка	19
Защо много от молитвите ни остават неотговорени?	21

Псалом 125

Ония, които
уповават на Господа,
са като хълма Сион, който
не може да се поклати,
а до века остава.

Както хълмовете
окръжават Ерусалим,
така Господ окръжава
людете Си
от сега и до века.

Защото нечестието няма да
налага скръпци на върху
участта на праведните,
да не би праведните
да простират ръце
към беззаконието.

Стори добро, Господи,
на добрите и
на правдивите в сърце.

А ония, които се отклоняват в кривите си пътища,
тях ще отведе Господ
заедно с ония,
които вършат беззаконие.

Йозеф Ткач

ДУХОВНАТА БОРБА

„Облечете се в Божието всеоръжие, за да можете да устоите срещу хитростите на дявола. Защото нашата борба не е срещу кръв и плът, но срещу началствата, срещу властите, срещу духовните сили на нечестието в небесните места.“

(Ефесяни 6:11-12)

Божието всеоръжие

Павел представя нагледно „Божието всеоръжие“, което се състои от колан на истината, бронен нагръдник на правдата, здравите обувки на благовестието на мира, щита на вярата, шлем на спасението, меч на Духа, и молитвата в духа (стихове 13-18).

Основното изказване на Павел е: За духовната борба ни е нужно духовно снаряжение. Нуждаем се от истина, защото истината ни прави свободни. Нуждаем се от праведност, защото дарбата на праведност, която ни дарява Бог посредством вярата в Христос, е тази, която ни води към праведен живот в Него.

Вярата в Бога ни помага да понесем всички нападки на Сатана с Божият мир: не трябва да се товарим излишно със страх от неуспех. Освен това вярата ни дарява стабилност и мир спрямо tragedийните, несправедливостта и изпитанията в живота.

Ако нозете ни защитени чрез благовестието на мира, то ние ще сме в състояние да отидем навсякъде, където трябва, напълно уверени в достоверността на Божието слово. Щом Бог е с нас, кой може да бъде против нас? Когато Иисус беше изпитван от Сатана, Той се защитаваше цитирайки Божието слово. Ще бъдем духовно по- силни, ако познаваме Божиите думи.

Павел завършва списъка на духовното снаряжение напомняйки ни, че духовната сила идва единствено от Бога и поради това трябва да бъдем: „...молещи се в Духа на всяко време с всяка молитва и молба, бидейки бодри в това с неуморно постоянство и моление за всичките светии“ (стих 18).

Допълнителен списък на духовното снаряжение описва Павел в 1. Солунци 5:8: „...а ние, като сме от деня, нека бъдем трезвени и нека облечем за бронен нагръдник вяра и любов и да турим за шлем надеждата за спасение.“ Тук на преден план излизат трите: вяра, надежда и любов. Той има предвид: ще бъдем духовно по- силни и няма

да се препъваме толкова бързо и да падаме, ако тези качества действват в живота ни.

Война на три фронта

Духовната ни борба се развива на три фронта: фронта на плътта, на света и на свръххественото зло. Греховете на „плътта“ включват и грехове на духовното ни държание, напр. високомерие. Павел описва тази битка в Галати 5:17: „Защото плътта силно желае противното на Духа, а Духът противното на плътта; понеже те се противят едно на друго, за да можете да правите това, което искате.“ Към греховете на плътта се причисляват ревността, egoизма и омразата, както и сексуална неморалност и пиянството (стихове 19-21). Много често духовните ни проблеми идват от вътре, от порочни слабости, от грехове, които са ни били причинявани през детските години, или от лошите навици, които сами сме придобили. Павел ни предупреждава да се отнасяме като „умрели спрямо греха“, да унищожим делата на плътта, да не оставяме греха да властва в нас (Римл. 6:11-12; 8:13; Кол. 3:5). Това е духовна борба. Алчността (например) е духовен проблем. Греха е духовна сила, с която може да се преобри само този, в който обитава Божия Дух.

Обкръжението и културата ни могат да навредят на духовното ни здраве. Западната култура поощрява материализма и индивидуализма. Отношението ни към сексуалността, парите, властта, успеха, към другите етнически групи и религии се определят от културата ни. Понякога влиянието са положителни, но по-често са отрицателни. Трябва да преценяме дали става дума за положително, отрицателно или неутрално културно влияние въз основа на Божието слово.

1. Йоан 2:15-17 касае отношението ни към културата: „Не любете света, нито каквото е в света. Ако някой обича света, любовта на Отца не е в него. Защото всичко, което е в света - похотта на плътта, пожеланието на очите и гордост-

та на живота - не е от Отца, а е от света. И светът преминава, и неговите походи; но който върши Божията воля, пребъдва вовеки.“

Никога не трябва да се „влюбваме“ в нещата от света, защото един ден ще ги загубим. На първо място трябва винаги да поставяме Божиите неща.

Света апелира към страстите на плътта, те върят ръка за ръка и много често не можем да ги разграничим. Обществото подтиква към разозданост и прекомерна човешка автономност, защото за хората от света е трудно да устояват на страстите си. Това не означава, че трябва да мразим хората, напротив, но трябва да подходим с разумно съмнение към ценностите, които се разпространяват толкова естествено.

Зли духове

Третият ни духовен враг е свръхестествения свят – злите духове, на които някои хора отдават прекалено голяма роля, а други напълно отричат. Павел еднозначно казва, че ще се борим срещу зли сили в небесни сфери - не само на небето, но като цяло в духовния свят.

Веднъж сме били под влиянието на: „...княза на въздушната власт, на духа, който сега действува в синовете на непокорството; между които и ние всички сме живели някога в нашите плътски страсти, като сме изпълнявали волята на плътта и на помислите...“ (Ефесяни 2:2-3).

Тези три сили - злото духовно царство, култура на греховното ни естество - работят против нас и често не можем да установим откъде ни се стоварва злото.

Въпреки това: Не трябва да се страхуваме от Сатана, защото вече Иисус: „Който ни избави от властта на тъмнината и ни пресели в царството на Своя възлюбен Син“ (Колосяни 1:13). Чрез

смъртта си Иисус пречути силата на Сатана (Еvreи 2:14). Понеже сме

сродени с Христа, можем да имаме увереността на Па-

вел: „Господ ще ме из-

бави от всяко дело на лука-

вия и ще ме спаси и въведе в не-

бесното Си царство“ (1. Тимотей 4:18).

Сатана ни напада в моменти, когато най-малко го очакваме: „И не е чудно; защото сам сатана се преправя на светъл ангел; тъй че, не е

голямо нещо, ако и неговите служители се преправят на служители на правдата. Но тяхната сетната ще бъде според делата им.“ (1. Коринттяни 11:14-15).

Петър ни описва дявола като лъв на лов: „Бъдете трезвени, будни. Противникът ви, дяволът, като рикаещ лъв обикаля, търсейки кого да погълне.“ (1. Петр. 5:8). Какво трябва да направим?

„Съпротивете му се, стойки твърди във вярата, като знаете, че същите страдания се понасят и от братята ви в света. А Бог на всяка благодат, Който ви е призовал за Своята вечна слава в Христос (Иисус), да

ви усъвършенства, утвърди, укрепи и направи непоколебими, след като пострадате малко.“ (1. Петр. 5:9-10).

Стратегията е обикновена: да оказваме съпротива. Как? Чрез вяра!

Библията не ни дава определени имена, обичаи и молитви, който трябва да научим.

Иисус победи сатана не чрез нападение, а чрез контра с Божието слово и чрез смъртта Си на кръста.

„И тъй, покорявайте се на Бога, но противете се на дявола, и той ще бяга от вас.“ (Яков 4:7)

Никой не може да ни грабне от ръката на Иисус (Йоан 10:28). В Христос сме на сигурно място. Когато Му се доверим, злите духове нямат власт над нас (1. Йоан 5:18; 2. Солунци 3:3).

Поради това трябва да бъдем силни във вярата и да устояваме на изкушенията на дявола; на изкушенията, които апелират към плътските ни страсти, гордостта ни, егоизма ни; на влиянието на безбожната култура.

Погрешни разбирания

Нека изброим няколко погрешни разбирания за „водене на духовна борба“, които не можем да открием в Библията:

- опита да намерим „областите“ на демоничните сили и да ги категоризираме;

- опита да определим географски области или да „завързваме“ отново и отново демони;

- опита да установим имената на демоните и по този начин да упражняваме власт над тях;

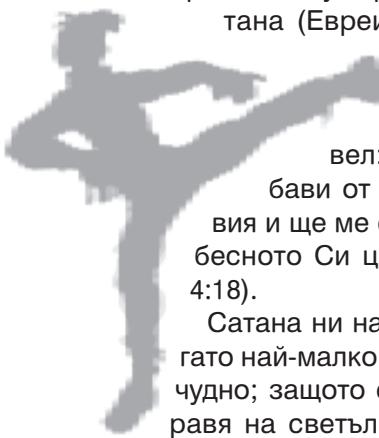
- опита да изкопчим информация от демоните;

- търсенето на кристали и амулети, които уж предават сила на демоните;

- молитви за неодушевени предмети, като например камъни;

- търсене на родствени проклятия.

Прилагането на тези техники са суеверие и не черпят силата си от Иисус Христос. Ако те действ-

ват, то дявола се изгонва от сатана. Можем да спечелим битката само чрез и в Иисус Христос. Всичко, от което се нуждаем е Иисус Христос, а не никакви магически думи или техники.

Демонична обсебеност

Някои откриват зад всяко ненормално държание или личност определен демон. Много душевни болести, които преди са се отдавали на демонично влияние, днес е доказано, че са причинени от неправилни психологични функции. Въпреки, че имат и духовно странично действие, не са причинени от зли духове. Ето защо трябва да бъдем много внимателни, когато поставям диагнозата на някой човек, че е обладан от зъл дух.

Много често подобни твърдения са погрешни но не винаги. Като цяло може да са в наличност следните симптоми:

- враждебна реакция към името Иисус;
- неестествено, зловещо, зло изльчване;
- занимания с окултизъм;
- необикновено държание на немирие, огорчение и яд;
- свръхестествена сила;

- държание, вредящо на самата личност.

Никой от тези симптоми не гарантира, че човека е обсебен.

Ако има такъв случай, трябва да се консултирате с проповедник, който да действа от и в името на Иисус. При това не са нужни крясъци и диалози. Не е необходимо да се установява името на демона, нито никакви други детайли на демоничния свят. Демонът може да оказва известно време съпротива с цел да отвлече вниманието, поради това трябва да бъдете настойчиви и да изисквате пълната Божия сила. След това трябва да поучавате засегнатия човек за спасението, за живота в правда, за вярата и изучаването на Библията, да бъде обграден от хора, да му помагаме.

Не трябва да се страхуваме от света на демоните. Силата им е ограничена. Основната стратегия на сатана не е директното обсебване, а промъкване през задната врата. Демоните действат чрез заобикалящия ни свят: опитват се да ни насърчат да мислим по неправилен начин. Те действат чрез страх, чувство за вина и несигурност.

Противодействищото средство се нарича вяра, прошка и истината за евангелието.

Кръстът на силата

С откриването на електричеството някой е казал: Ето, предлагам нещо, за което всички жадуват - СИЛА!

Но има нещо несравнимо и по-мощно от всякаква човешка сила. „А ние проповядваме разпнатия Христос - за юдеите съблазн и за езичниците глупост, но за самите вярващи - и юдеи и гърци - Христос, Божия сила и Божия премъдрост!“

Вестта за разпнатия на кръста Спасител носи в себе си сила, помощна от всяка човешка мъдрост или от каквото и да е човешко изобретение - чудодейната сила да променя грешни хора и да ги превръща в святы синове и дъщери на Бога.

„...защото бях решил да не знам между вас нищо друго, освен Иисуса Христа, и то Него разпнат“ (1. Кор. 2:2).

РАЗПЪНЯТИЯТ СПАСИТЕЛ -

ИЗТОЧНИК НА СИЛА за хората!

И защо умря Христос? Защото си измислихме свои богове, различни от истинския, за да запълват глада ни за живот и щастие. Защото пожелахме да общуваме с Бога така, че Той да бъде наш слуга. Понеже всички ние богослови, църковни членове, „светци“ и престъпници - искаме да обрнем нещата така, че Бог да ни слуша. Молим се, но на кого?

ЗАТОВА ИСУС отиде на кръста.

Така на религията на човешките претенции и изисквания, на народното благочестие и християнство е сложен край.

Иисус Христос ни спасява със силата на Бога.

Извая ни от тройната тирания и заблудата в живота ни - от миналото, от настоящото и от бъдещето.

От миналото - защото вината на нашите грехове ни притиска и смазва с чувството за безнадеждно късно разкаяние.

От настоящето - защото животът ни е като неуправляема кола. Изкусителят „има грижата“ да убие и най-малкия ни шанс за добро, а ние се чувстваме слаби и обезкуражени.

От бъдещето - защото неговите безбройни неназованни страхове - старост, самота, смърт - висят над главите ни.

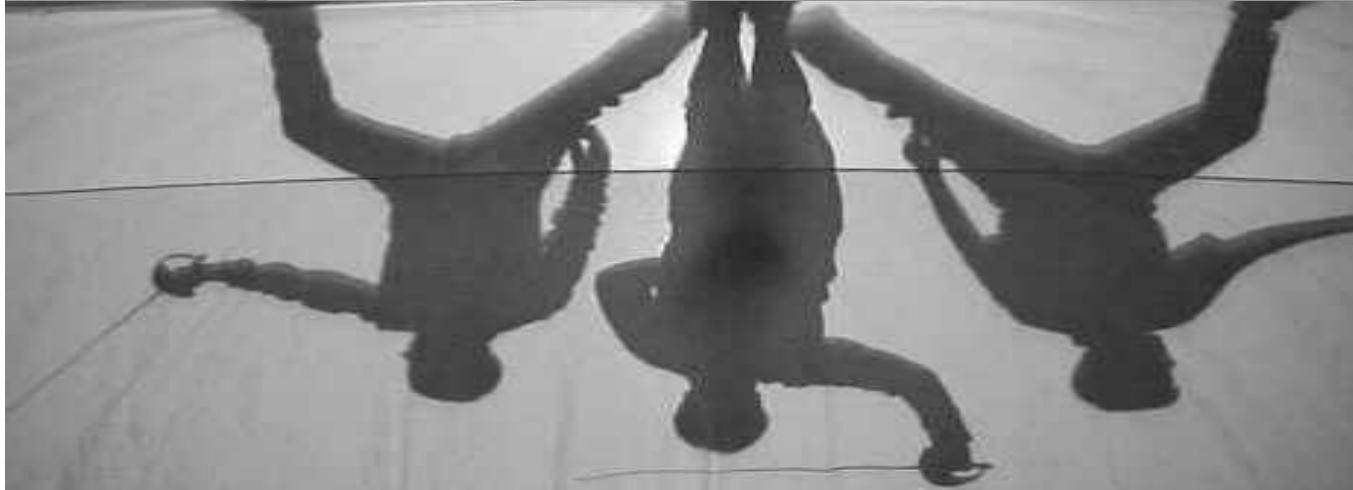
Иисус победи миналото. Заличи вината ни на Голготския кръст.

Иисус победи настоящето. Даде ни реална надежда и непобедима сила за всяка нужда.

Иисус победи бъдещето. Той държи света в ръцете Си и ние сме спасени в Него.

Вдигайте очите си все по-високо и по-високо към Голготския кръст, откъдето идва силата ни.

Обърни гръб на сенките

Младият Александър Македонски обичал да се занимава с обучението на диви коне. Всеки опит за обядзване на такъв кон предизвиквал жестоки подскачания и завършвал с падания.

Веднъж Александър забелязал, че животното се плаши, когато е с гръб към слънцето. Конят виждал собствената си сянка и тази тъмна движеща се грамада го плашела. Младият пълководец обърнал коня с глава към слънцето. Така сянката оставала зад него и животното се успокоявало.

Ние също често се боим от сенките си. Нашият живот хвърля пред нас някакво тъмно очертание. Не рядко сме владени от силни страхове паника.

Кои са тези смущаващи сенки и как можем да ги избегнем?

СЕНКИТЕ НА МИНАЛОТО

SENKITE NA MINALOTO

Очевидна истина е, че преди срещата ни с Иисус ние робувахме на грехове и пороци. След това Спасителят ни освободи от оковите на греха и ни посочи пътя на живота. Но дяволът не се отказал от нас и се стреми да ни обезсърчи; посочва страници от греховното ни минало и ни плаши, че никога няма да се спасим. Често ни показва чужди поражения и така цели да се усъмним в спасението си.

Апостол Павел имаше най-голямото основание да се плаши от сенките на своя минал жи-

вот. Но той мъдро обръща гръб на сенките и отправяше поглед към лъчезарния образ на Иисус:

„Братя, аз не считам, че съм уловил, но едно правя, - като забравям задното и се простирам към предното, пускам се към прицелната точка за наградата на горното от Бога призвание в Христа Иисуса.“ (Фил. 3:13-14).

Така можеше да заяви победоносно:

„Аз се подвизавах в доброто войнстване, пътя свърших, вярата опазих; отсега нататък за мене се пази венецът на правдата, с който Господ, праведният Съдия, ще ме възнагради в онзи ден; и не само мене, но и всички, които са възлюбили Неговото явяване.“ (2. Тим. 4:7).

Полезно е да поглеждаме към миналия си живот само с една цел: Да си спомним как Бог ни е обичал, водил и пазил с вярност и сила. Нека съзнателно забравим всички злини.

СЕНКИТЕ НА НАСТОЯЩЕТО

SENKITE NA NASTOYASHETO

В 4. Царе 19 е описана опитността на цар Езекия и народа му. Не въображаема и мнимата, а истинска черна сянка надвисна над Божия народ. Асирия бе све-тован господар и никой не можеше да устои пред силата и.

Езекия не гледаше на „огромната сянка“, а отиде в Божият храм да потърси Господното лице и небесната помощ. И Господ му помогна славно.

Никаква военна стратегия и тактика не са в състояние да обезвредят 185 хилядна армия за една нощ. Бог воюва и победи. Надвисналата опасност изчезна. Гордостта на Асирия беше спазена.

Давид ни уверява в добрата Божия промисъл всеки ден: „*Вечер може да влезе плач да пренощува, а на сутринта идва радост*“ (Псалом 30:5). Нека не се борим със сенките на ежедневието. Даже смъртната сянка не плаши вървящия. „*Да! и в долината на мрачната сянка ако ходя няма да се уплаша от зло; защото Ти си с мене; Твоят жезъл и Твоята тояга, те ме утешават*“ (Псалом 23:4).

Разумно е да обърнем гръб на всички въображаеми и действителни „сенки“. Бог е по-силен от всяка заплаха и опасност.

СЕНКИТЕ НА БЪДЕЩЕТО

SENKITE NA BYDESTETO

То носи старост, болести, трудности, несигурност за всички. Преобладават сенките, скърбите, злините, но на нас Господ препоръчва да се изправим, да откъснем погледите си от черните сенки и да отправим взора си право към небето, откъдето ще дойде Изкупителят: „*А когато почне да става това, изправете се и подигнете главите си, защото изкуплението ви наближава.*“ (Лука 21:28) Гледането към ИСУС е най-изящното християнско изкуство. Нека го усвоим!

СЕНКИТЕ НА ВИНА

SENKITE NA VINA

Чувството на вина хвърля плътна сянка върху много сърца. Докато някои се чувстват напълно праведни и достойни, има души които се превиват под товара на особен вид непростима /спред тях/ виновност. Всеки спомен за поражение или ново падение убива християнското им самочувствие. В Исаия 44:22 се предлага голямо насырчение за всички: „*Заличих като гъста мъгла престъпленията ти и като облак - грешовете ти.*“

В последно време дяволът ще угнетява духа на вървящите, като ги плаши с грехове, които не са изповядали и не са им простени. Това е

Якововата скръб и страх. Полезно е всеки ден да уреждаме сметките си с хората и с Бога. Иначе се забравят и се натрупват „лихви“.

СЕНКИТЕ НА ОБРЕЧЕНОСТ

SENKITE HA ORECHENOST

Някои християни живеят с чувството на издана доживотна присъда, това внушение е пагубно оръжие на дявола. „*И така, сега няма никакво осъждане за онези, които са в Христос Иисус (които ходят не по плът, но по Дух).*“ (Римляни 8:1) Тук се намира голямата тайна - ИСУС да води СВОЯ чист живот в мен.

СЕНКИТЕ НА ИЗОСТАВЕНОСТ И ПРЕСЛЕДВАНЕ

IZOSTAVENOST I PRESELEDVANE
SENKITE HA

Някога Израил страдаше от такива сенки: „Господ ме е изоставил“. Вярно ли бе това? Бог ги опроверга: „*Аз все пак няма да те забравя*“ (Исаия 49:14-16). Бог изпитва трайна обич към отделния човек и към целия свят и не се отказва от Своето башинство. Подобна грешка допускаме и ние - забравяме Бога, изоставяме близници, преследваме, отмъщаваме и наказваме. Нека обърнем гръб на този вид сенки!

В книгата на пророк Малахия се говори за Сънцето на правдата: „*А на вас, които се боите от името Ми, ще изгрее Сънцето на правдата с изцеление в крилата си; и ще излезете и се разиграете като телци из обора*“ (Малахия 4:2).

След облачни и мъгливи дни е много приятно да видим отново блескавият кръг на сънцето. Нека ходим в светлината ИСУС!!! „*Аз дойдох като светлина на света, за да не остане в тъмнина никой, който вярва в Мене.*“ (Йоан 12:46). Ако някои настоява да има някаква „сянка“ в живота си, то най-подходящата е „СЯНКАТА НА ВСЕМОГЪЩИЯ“ (Псалом 91:1).

Исус дойде да живее сред хората - да премахне всички сенки, като разкрие пред света безпределната Божия любов.

„*Към Мене погледнете и спасени ще бъдете всички земни краища; Защото Аз съм Бог, и няма друг*“ (Исаия 45:22).

От ИСТИНА към ТОЛЕРАНТНОСТ

През последните две или три десетилетия ние не само изпитахме голяма промяна на поколението, но преминахме през една пълна смяна на културата. И това се случи едновременно по целия свят. Каква точно е тази смяна?

Ние преминахме през цялостна промяна в своето схващане за истина. Младите хора днес имат съвсем различна представа, когато се говори за истина, от тази на старото поколение.

Понтий Пилат попита нашия Господ Исус: „Що е истина?“ По негово време истината бе нещо, което трябва да бъде открито. Не е така в наши дни. Днес, идвайки от нашата култура, Пилат би запитал Господ Исус: „Исусе, има ли истина?“

Днес можеш да напишеш книга относно своята собствена, лична и индивидуална истина, която си открил, и ако е добре оформена, може да се превърне в бестселър. Някой друг може да открие точно противоположното, но то е точно толкова истина за него, колкото твоята истина, която си открил, е за теб, въпреки че по същество те си противоречат напълно. И младото поколение няма проблем с това, понеже истината днес не се открива, но се създава.

Меджър Томас е написал следното: „Истината е толкова вечна, колкото самия Бог; тя никога не се променя. Тя може да бъде забравяна, пренебрегвана, изопачавана, опонирана, отхвърляна, фалшифицирана или подменяна, но тя никога не се променя.“

За мен това изявление е много дълбоко. И аз прекарвам часове наред да откривам и преоткри-

вам тази истина в Божието Слово, в науката, в историята и т.н.

Но когато изявя тази истина на някои млади хора, вместо да ме попитат защо казвам това, те просто отговарят: „Кой ти дава право да казваш това? За кой се мислиш?“

Дали моето убеждение е основано на факти, дали е вярно или не, няма значение. Днес историческите доводи са неуместни. Мнението ти относно онова, кое то се счита за вярно, това е, кое то има значение днес.

Днес ние имаме една „нова истина“, наречена ТОЛЕРАНТНОСТ. Няма друг възгled, който толкова напълно да разрушава всичко, в което вярваме, както съвременната версия (схващане) за толерантност.

Има две определения за толерантност.

Едното ние все още знаем и можем да открием в речника: „Да понасяш или търпиш някого или нещо не особено приятно.“

Днес се наблюдава едно напълно различно разбиране на думата толерантност. Нарича се „нова толерантност“ или се споменава и като „позитивна толерантност“. Дефиницията ѝ е следната: „Всички ценности, всички вероизповедания, всеки начин на живот, всяка претенция за истина са равни.“ И ако твърдиш, че има ценност, вяра или начин на живот подобър от друг, това те прави еретик, тесногръд и нетолерантен. До преди няколко години най-голямата добродетел бе справедливостта. Днес тя е заменена от толерантността.

Честертрон казва: „Толерантността е добродетел на хора, които

не вярват в нищо“. Но не само това: „толерантността е достъпна единствено за хора, които не вярват в нищо“.

В нашия изискан свят изглежда има една нетолерантност, която все пак оцелява. И това е нетолерантността и презрението спрямо онези, които имат дълбоко убеждение. Хората, които гледат на вярата си не само като на хоби, но като на свой живот, са считани за опасни, крайни и фанатични.

Как можем да достигнем едно поколение, което има напълно различна представа за истината?

1. Те трябва да разберат и видят, че ние ги обичаме и сме загрижени за тях (1.Сол. 2:7-8). Младите хора днес не се интересуват колко много знаеш, докато не разберат колко много си загрижен.

2. Ние трябва да споделим с тях своята опитност, своето ежедневно ходене с Господ Исус. Те трябва да видят действието на истината в нашия живот. Това означава, че аз трябва да изпитам себе си и да видя ДАЛИ наистина ходя с мята Господ.

3. Младите хора трябва да видят въздействието на Христовия живот в семействата ни. Те копнеят за семейства, в които гори истинска любов, загриженост и болка един за друг.

Нито ЛЮБОВТА, нито твоето лично СВИДЕТЕЛСТВО, нито хармоничният семеен живот е истината или Евангелието. Но когато ние в смирене позволим на Христос да управлява тези области от нашия живот, това може да отвори вратата за споделяне истината с младото поколение днес. □

РЕЛИГИЯ И ОТКРОВЕНИЕ

Произходът на латинската дума „религии“ не е изяснен напълно и до днес. Цицерон /106 - 43 г. пр. Хр./ я обяснява от думата „регелере“, която означава „събирам“, отнасяща се до поклонение-то на боговете. Имало се е предвид съзнателното спазване на полагащите се на боговете и неизбежни за човека ритуали (свещенни разпореждания).

Християните Лактанезиус /IV в. сл. Хр./ и Августин /430 г. сл. Хр./, извличат понятието от „религаре“ - „закрепвам се“. Думата религия означава нещо като „задължение“, „обвързаност с Бога“.

Днес „религия“ се употребява в много по-широк смисъл. Под религия се разбира вярата в свръхестествени сили, в Бог, чиято намеса в живота на човека е очаквана с надежда или със страх, но във всеки случай се смята за възможна.

Източници на човешките религии днес са традиции, философии, приравняване на Бога с природните сили.

Произход на религията

Слагаме граници на религията дотам, докъдето се простира знанието ни за човека. Това ни доближава до предположението, че религията спада към същността на човека.

Съвременната наука за религията не познава народ без религия. Във всички култури намираме следи от религия (например култовият характер на праисторическите пещерни рисунки, които образно е трябало да осъществяват извикване на бога или магичен път, сполучка в лова и т.н.).

„Никой народ не е толкова сувор и див, че да няма вяра в Бога, въпреки, че не познава неговата същност“.

„Религията е една от най-първите прояви на човешката душа“.

Религия ли е християнската вяра?

Въпреки външните прилики между християнската вяра и религиите, съществува една основна

разлика. Религия, както разбрахме е човешкия стремеж, чрез собствени усилия, философии, традиции да се опознае или умилостиви божество-то. Следователно, религията е отчаяният опит на човека да спечели благоволението на „Нещото“ над нас или да се предпази от него. (Образно казано, религията върви отдолу нагоре).

Евангелието, което е същността на християнската вяра е откровение на спасяващата Божия любов в Исус Христос и идва отгоре надолу. Така християнството представя точно обратното разбиране, че не е възможно човек сам да познае Бога, нито да изейства спасението си със собствени сили, но че Бог ни се открива и осъществява спасението ни в и чрез Иисуса Христа.

„Защото кой човек знае какво име в човека освен духът на човека, който е в него? Така и никой не знае какво име в Бога освен Духът на Бога“ „Защото: ‘Кой е познал ума на Господа, за да може да Го научи?’ А ние имаме ум Христов“ (1. Коринтиани 2:11,16).

„... като знаем, че човек НЕ се оправдава чрез дела по закона, а само чрез вяра в Иисус Христос, ние също повярвяхме в Христос Иисус, за да се оправдаем чрез вяра в Христос, а не чрез дела по закона; защото чрез дела по закона няма да се оправдае нито един човек.“ (Галатяни 2:16).

Така че християнската вяра е доброволно приемане на Божието действие в нас за нашето спасение.

Има ли спасение чрез религия?

Библията представя единствено сигурния и прав път към спасението:

„Иисус му каза: „Аз съм пътят и истината, и животът; никой не идва при Отца, освен чрез Мене.“ (Йоан 14:6). „И чрез никой друг няма спасение; защото няма под небето друго име, дадено между човеците, чрез което трябва да се спасим.“ (Деян. 4:12).

Бог присъства навсякъде. Непознат и действащ по скрит начин, възниква въпросът дали Той би спасил човечеството и чрез религии?

„Мъже, защо правите това? И ние сме човеци със същото естество като вас и ви благовестяваме да се обърнете от тези суети към живия Бог, Който е направил небето, земята, морето и всичко, което има в тях; Който през миналите поколения е оставил всичките народи да ходят по своите пътища“ (Деян. 14:15-16).

„Защото като минавах и разглеждах предметите, на които се кланяте, намерих и един жертвеник, на който беше написано: ‘На непознатия Бог’. Този, на Когото се кланяте, без да го знаете, Него ви проповядвам. Бог, Който е направил света и всичко, което е в него...“ (Деян. 17:23-24).

„Той е направил от една кръв всички народи да живеят по цялото лице на земята, като е определил предварително назначени времена и граници на заселищата им; за да търсят Бога, та дано биха Го написали и намерили, макар и Той да не е далеч от всеки един от нас...“ (Деян. 17:26-27).

Няма място за съмнение, че Бог показва своята милост и към тези, които не Го познават, докато Евангелието достигне до тях. В Свещеното Писание обаче не ни е казано как Бог прави това.

„...понеже, когато езичниците, които нямат закона, по природа вършат това, което се изисква от закона, и без да имат закон, те сами са закон за себе си, те доказват, че действието на закона е написано на сърцата им, за което свидетелства и тяхната съвест, а помислите им или ги обвиняват, или ги оправдават - в деня, когато Бог чрез Исус Христос ще съди тайните дела на човеците според моето благовестие.“ (Римляни 2:14-16).

„А когато дойде Човешкият Син в славата Си и всичките (свети) ангели с Него, тогава ще седне на славния Си престол. И ще се съберат пред Него всичките народи; и ще ги раздели едни от други, както овчарят разделя овцете от козите; и ще постави овцете от дясната Си страна, а козите - от лявата.

Тогава царят ще каже на тези, които са от дясната Му страна: ‘Елате вие, благословени от Отца Ми, и наследете царството, пригответо за вас от създаването на света. Защото огладнях и Ме нахранихте, ожаднях и Ме напоихте; странник бях и Ме прибрахте; гол бях и Ме облякохте; болен бях и Ме посетихте; в тъмница бях и Ме споходихте.’

Тогава праведните в отговор ще Му кажат: ‘Господи, кога Те видяхме гладен и Те нахранихме; или жаден и Те напоихме? И кога Те видяхме странник и Те прибрахме; или гол и Те облякохме; И кога Те видяхме болен или в тъмница и Те споходихме?’

А Царят в отговор ще им рече: ‘Истина ви казвам, понеже сте направили това на един от тези Мои най-малки братя, на Мене сте го направили.’

Тогава ще каже и на тези, които са от лявата Му страна: ‘Идете си от Мене, вие проклети, във вечния огън, приготвен за дявола и за неговите ангели; защото огладнях и не Ме нахранихте; ожаднях и не Ме напоихте; странник бях и не Ме прибрахте; гол бях и не Ме облякохте; болен и в тъмница бях и не Ме посетихте.’

Тогава и те в отговор ще кажат: ‘Господи, кога Те видяхме гладен или жаден, или странник, или гол, или болен, или в тъмница и не Ти послужихме?’ Тогава Той в отговор ще им рече: ‘Истина ви казвам, понеже не сте направили това на нито един от тези най-малките и на Мене не сте го направили.’ И тези ще отидат въвечно наказание, а праведните - във вечен живот.“ (Матей 25:31-46)

Ние знаем, че проповядването на Евангелието на хората, които до този момент не са познавали Христос, ги поставя в положението да вземат решение и да се обърнат към Бога: „Бог, прочее, без да държи бележка за времената на невежеството, сега заповядва на всички човеци навсякъде да се покаят, тъй като е назначил ден, когато ще съди вселената справедливо чрез Човека, Когото е определил; за което и е дал уверение на всички, като Го е възкресил от мъртвите“ (Деян. 17:30-31).

След това те нямат повече извинение. Бог ни е казал, че проповядването на Благата вест е необходимо за спасението на всички. Небесния план на спасението е достатъчно обширен и обхващаща целия свят.

„Защото Бог толкова възлюби света, че даде Своя Единороден Син, за да не погине ни един, който вярва в Него, но да има вечен живот: Понеже Бог не е пратил Сина на света да съди света, но за да бъде светът спасен чрез Него“ (Йоан 3:16-17).

Бог копнее да вдъхне в умиращото човечество жизнено дихание и Той не ще остави да се разочарова никоя душа, която искрено копнее за нещо по-възвишено, и по-благородно от това което света предлага.

Той постоянно изпраща Своите ангели при ония, които са притеснени от обстоятелствата и се молят с вяра за сила по-голяма от самите тях, сила която да ги изпълни и да им донесе избавление и мир.

Бог ще им се открие по различни начини и ще се докосне до тях, което ще затвърди доверието им в Онзи, който е дал Себе Си откуп за всички!!!

КОИ СИ ТИ НИКОДИМЕР?

Кой си ти, съвременни Никодиме? Голям началник, учен? Обикновен човек, духовник? Или ти си просто този, който вика: „Няма Бог!“ Или си този, който в лаборатории се опитва да манипулира живота? Или може би, когато прехвърляш мислите си, си спомняш, че някога в Палестина е живял човек на име Никодим, юдейски началник. А може би просто не си чувал за него? Ако все пак знаеш нещичко за него, не си ли се замислял защо той е отиде при Учителя?

Никодим излезе от дома си, когато нощта вече се бе спуснала. Нощният мрак го криеше от любопитните погледи, прикриваше неудобството, породено от мисълта, че той, големият израилев учител, фарисеят, познаващ закона по-добре от всички, отива при Галелиянина, когото след малко ще нарече Учител: „Той дойде при Исус през нощта и му каза: „Равви, знаем, че си Учител, дошъл от Бога; защото никой не може да върши тези чудеса, които Ти вършиш, ако Бог не е с него.“ (Йоан 3:2).

Това са думите на Никодим изречени преди близо 2000 години, а ти, съвременни Никодиме, ще пожелаеш ли някога да посетиш Учителя в тъмнината на нощта? Ще протегнеш ли ръка към Неговото слово, за да обновиш и съживиш душата си?

Исус се вгледа в Никодим с поглед пронизващ дълбоко душата му и каза: „Исус в отговор му каза: „Истина, истина ти казвам, ако някой не се роди отново¹, не може да види Божието

царство.“

Бедният стар Никодим! Вместо отговор с детинска наивност задава въпроса: „Как може стар човек да се роди? Може ли втори път да влезе в утробата на майка си и да се роди?“

Колко често и ние чуваме подобни отговори „вече съм стар, за да се променям“, „вече останях“.

Казваме това дори, когато сме още млади. Отговорът на Никодим живее дълбоко у всеки един от нас.

Нека помислим за миг, дали този мъдър, образован началник не е разбрал наистина думите на Исус?

Никодиме, съвременни Никодиме, какво би отговорил ти днес на въпроса: „Що е новораждение?“

Може би така: „Защо ми е да се раждам отново? И така ми е добре.“ Или: „Как така да се родя отново? Та нали изпълнявам Божиите заповеди, ходя на църква, старая се да бъда добър, не крада, работя, хората ме обичат.“ Или пък: „Новорождение ли? Това са глупости. Жivotът е само един и ръцете ти трябва да са пъл-

ни с него ...“

Никодиме, не се ли нуждаеш от съветите на Учителя, не изпитваш ли желание да протегнеш ръка към Неговото Слово, да потънеш в Него и да се позамислиш за новорождението? Какво представлява всъщност то?

„Както не знаеш как се движи духът, нито как се образуват костите в утробата на непразната, така не знаеш и делата на Бога, Който прави всичко“ (Екл. 11:5).

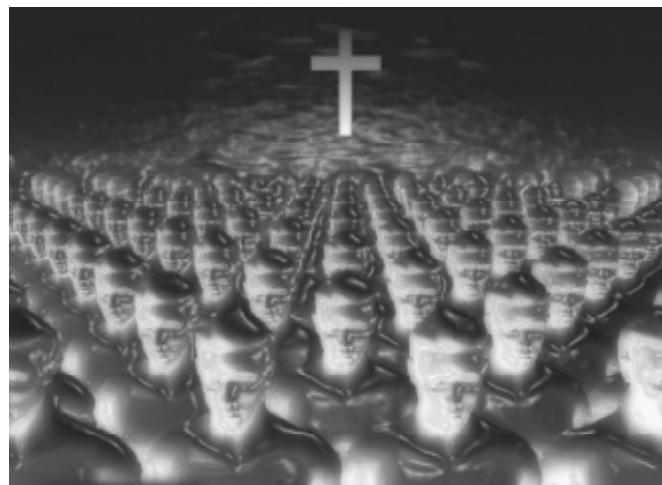
Нуждаем се от нов живот, както от гълтка изворна вода. Та нали първия си живот объркахме фатално, вплетохме в него собствена мъдрост, своите слабости, пороци, ден след ден отстоявахме поведението си и изкривявахме понятията си.

Всички знаем колко е трудно да се измъкнем сами от тази бъркотия, с която сякаш се сраснахме. Протегнатата длан и словата на Исус са за теб, Никодиме: „*Елате при Мене всички, които сте отрудени и обременени, и Аз ще ви успокоя.*“ (Матей 11:28).

Едно е достатъчно да направим - да застанем пред нозете на Христос и да го помолим да ни преобрази. Едва тогава надпреварата ще изчезне, ще настъпи покоят, ще прозрем целта на живота си. Нищо, че сме живели повече или по-малко години. Нищо, че се превиваме под това на греха.

„Понеже Бог не е практикал Сина на света да съди света, но за да бъде светът спасен чрез Него“ (Йоан 3:17)

Не се бави, Никодиме, не чакай докато се спусне нощта, която никога няма да премине ...

Функцията ни да давам

християнски при-

на работното

Колко от колегите Ви на работа знаят, че сте християнин? Библията казва, че трябва да оставим светлината ни да свети, а това означава да служим като пример за християнството и да бъдем в помощ за хората около нас. Не означава непременно, че трябва да разказваме на всеки в какво вярваме; но когато се създаде удобен случай за това можем да споделим опита си като християни.

Да говорим в собствен интерес

Какво означава за един християн да говори „в собствен интерес“? Работодателят проявява най-вече интерес към морала на потенциалния си служител. Какви ще бъдат резултатите на кандидата в работата? Каква ще бъде нагласата му за работа, когато всичко започне да става много бързо и трябва да се преодоляват по-големи задачи за същото заплащане? Може ли да му има доверие, съвестен, отговорен и честен ли е?

Моралът ни на работа

Трудовата ни етика съответства на образца, който откриваме в Библията: „Всичко що намери ръката ти да прави според силата ти, направи го“ (Еклисиаст 9:10). Щом колегите ни знаят, че сме християни е редно да поставим стандарта си за работа на възможно най-високото ниво. А ако не знаят, държанието ни на работното място трябва да свидетелства за вратата ни.

Трудова етика

Може би Вие самите сте преживяли събитието, в което едно предприятие трябва провежда икономии от работните места. Може би решението е било взето на принципа „Който е дошъл последен, ще трябва да си отиде пръв.“ Но не винаги последните биват освободени първи, особено, ако са добри работници и имат подкрепата на шефа си. Нека си припомним историята на Данаил в ямата с лъзовете. Той беше подчинен на цар Дарий, който с хитрост беше принуден да осъди

Данаил на смърт. Но когато на следващата сутрин царят видя, че Данаил е останал жив, той се зарадва. Той не искаше да губи един толкова ценен човек (Можете да прочетете историята в Данаил 6 глава, за да продължим). Какво можем да допринесем, за да получим признание и уважение като работници?

Благонадеждност

Често сме чували нещо подобно: „Петър не дойде днес на работа; каза, че не се чувства добре.“ Или: „Новият беше само една седмица тук и след това не го видяхме.“ Работодателите предпочитат работниците, на които могат да разчитат, които работят добре и идват на работа на време.

Точност

Точното идване на работното място може да изиграе значителна роля. Ако един шофьор постоянно закъснява за работа може да обърка цялото разписание. Но не всички професии имат подобен ефект на домино. Ако искате да си купите нещо от магазин за хранителни стоки, но същият е все още затворен, защото собственикът е закъснял, Вие сигурно ще решите да пазарувате от друг магазин. Както работодателите, така и клиентите разчитат на точността на служителите. Точността е въпрос на любезност, на съобразителност и отговорност - качества, които се ценят от работодателите.

Честност

Когато от даден магазин се крадат постоянно стоки, то Вие и аз плащаме за това. Щетите от кражбите се покриват от цената на стоките. Това се отнася и за работника, който крие от шефа си къде е бил през деня, в който не е бил на работното си място: той просто посява съмнение и разочарование. Редица работодатели познават работниците си достатъчно добре - знаят на кого могат да имат доверие и кой ще зареже работата си, за да изгледа поредния мач.

Че мер то място

Ангажимент

Можем да направим положително впечатление на шефа си, когато демонстрираме интерес към предприятието и продуктите му. Независимо какви са те - стоки, застрахователни полици или нещо друго - нагласата ни спрямо човека, за когото работим, издава мярката на интереса ни. Нека приемем, че сте продавач в магазин: Държите ли се спрямо клиентите така все едно Вие сте собственик на магазина? Или взаимоотношенията по скоро не Ви интересуват - защото сте само един служител, а шефа и без това няма да дойде днес? Равнодушието води до недостатъчна заангажираност, а когато нещо не ни интересува, то не се застъпваме за него.

Тежка работа, разумна работа

Някой някога е казал: „Не работи по-усилено, а по-разумно“. Като добри служители можем да правим и двете - да работим усилено и разумно. В работното си време ангажирано се застъпваме и търсим възможности, по които да допринесем за по-голяма ефикасност на предприятието. С въвеждането на първите компютри си мислихме, че това е революция в компютърния свят. Но без усилената работа на специалистите развитието на продуктите щеше да е невъзможно. Работейки за разработването на по-добри продукти, подобренето на услугите ни или реализирането на съкращаване на разходите за производство за даден продукт, ние си служим взаимно, а това е наше християнско задължение.

Гъвкавост

Работата на майсторите на тестени изделия няма особено приятни часове за започване на работния ден, а и заплащането не е особено високо. Обикновено се работи на смени и за хора, които се пренастройват по-трудно тази работа може да се превърне в истински кошмар.

Тъй като живеем в свят, който непрестанно се мени, ние постоянно трябва да се нагаждаме спрямо новите изисквания на икономиката и фирмата ни, за която работим.

Работен екип

Работникът, който се разбира с всичките си колеги, обикновено се ползва и с уважението на началника си. Характерните черти на един добър работник от екипа са: съобразителност, учтивост, положително, дипломатично държание и чувство за хумор. В много отрасли организациите са зависими от добрата атмосфера на работното място и от сплотеността на работните екипи. Представете си спортсти или астронавти, които не се разбират добре с колегите си или с персонала на земята.

Ако сме добри работници, добрата съвместна работа ще е от ползва за началникът ни, за семейството ни и за Създателят ни. „Може и да сме единствената Библия, с която някои хора изобщо ще се сблъскат в живота си“, е казал някога някой. Ние сме Христовите посланици, изпратени да славим и прославяме името му. „Слуги, покорявайте се на земните си господари със страх и трепет, с простота на сърцето си, като на Христос“ (Ефесяни 6:5). Старанието ни да служим на хората около себе си свидетелства за посвещението ни на Божия план.

Християните понякога трябва да работят при много тежки условия. Някои работодатели никога няма да се отнесат с уважение и признание към служителите си, но това не бива да ни кара да не практикуваме добра етика на работа, да поемем функцията на пример, и да пръскаме светодлина в този толкова мрачен свят.

КАК да се преборим с изкушението и да се променим?

Трудно ли ставате сутрин? Тежи ли ви да правите гимнастика? И не можете да свалите излишните килограми? Повечето от нас копнеят да живеят по-здравословен и дисциплиниран живот. За съжаление най-решителните усилия да се променим твърде често не дават резултат.

ЗАЩО Е ТОЛКОВА ТРУДНО ДА СЕ ПРОМЕНИМ?

Навиците са тези, които не ни позволяват да го направим. Обикновено начинът ни на живот е изцяло оформен от навиците ни.

Истината е, че те ни помагат, като спестяват време и енергия! Но навиците могат да направят живота ни по-труден. Ако се съмнявате в това, опитайте още тази вечер да смените със съпругата си страната на леглото, в което спите!

КАК СЕ ФОРМИРАТ НАВИЦИТЕ?

Мозъкът изпраща съобщения по цялото тяло чрез нервните клетки. Всяко клетка притежава централно възбуджащо управление и дълго изпращащо влакно, наречено АКСОН, по което се предават съобщенията. Нервните клет-

ки имат влакна, чрез които постъпват съобщенията. При често използване на АКСОНИТЕ по тях се оформя мъничка издатина. Колкото повече от тях притежава една клетка, толкова по-лесно и бързо може да принася информация.

Всяка мисъл или действие, многократно повтаряни, създават тези издатини по краищата на аксоните. По този начин в мозъка се създават бразди.

Веднъж оформлени, тези бразди могат ли да се променят?

За нещастие издадените не изчезват, когато вече не се използват. Понеже старите оформлени бразди са вече още там, възможността да се върнем към лошия навик винаги съществува.

МОГАТ ЛИ ХОРАТА ДА СЕ ПРОМЕНЯТ?

Да, но само чрез създаването на нови навици, които са по-силни от старите, както и чрез постоянно вземане на нови решения.

ЗА КОЛКО ВРЕМЕ МОЖЕ ДА СТАНЕ ТОВА?

Повечето хора са открили, че са им необходими три седмици за изграждането на нов навик.

АКО НЕ УСПЯВАМЕ В ПОСТОЯНСТВОТО?

Ако старият навик продължава да побеждава или пък това, което вършите се е превърнало в морално изкушение, вслушайте се в следните съвети:

1. Не се поддавайте на мисли като тези, че сте слаб, безпомощен и винаги отстъпвате. Вземе-

те съзнателно решение да не се предавате, преди още да е дошло изкушението.

Молете Бога да ви даде сила, за да победят всички унаследени и придобити наклонности към злато. А самият Исус казва: „*И тъй, вие, които сте зли, знаете да давате блага на чадата си, колко повече небесния Отец ще даде Святия Дух на ония, които искат от Него?*“

2. Избягвайте местата, където знаете, че можете да бъдете изкушени.

3. Помислете за влиянието на вашите действия върху хората и Бога.

Така постъпи и Йосиф, когато беше изкушаван. „Как да сторя това зло и да съгреша пред Бога“

Обикновено мислим за себе си и колко приятно би било да продължим. Но ако първом мислим за Бога и другите, ще открием, че ще се предадем на онова, срещу което се борим, влияе върху живота на хората, които обичаме, и винаги се отразява на близостта ни с Бога.

4. Уверете се, че не сте се посветили на Бога с половин сърце.

„*Защото всичко що е родено от Бога, побеждава света, и тая победа, която е победила света е спечелила нашата вяра*“ (1 Йоан. 5:4).

5. И накрая, винаги имайте пред погледа си нашия Господ „...понеже в това, дето и сам Той пострада като изкушен, може и на изкушаваните да помога“ (Евр. 2:18).

ВЕЛИКОТО събуждане

Светлина. Движение. Цят. Когато бебето отвори своите очи за първи път, всичко е като едно голямо цветно петно за него. Но въщност животът навън е толкова различен. Той е студен, шумен. Какво отрезняващо събуждане!

Всички преминаваме през първото събуждане. Но има и едно друго „велико събуждане“, което трябва да стане, когато мъртвите в Христа ще възкръснат от гробовете си за вечен живот.

Ще бъдем освободени от напрежението на вечно бързация часовник. Ще бъдем заобиколени от хора загрижени за нас и с които можем да споделим всичко. И най-хубавото: ще видим Иисус лице в лице!

Денят на „великото събуждане“ е в центъра на християнската надежда. Именно тази сигурност, която ни вдъхновява, прави животът ни поносим и ни дава куражка и в смъртта. От тази надежда струят лъчите на нежната топлина, които разкъсват тъмните сенки.

Когато Бог призовава, дори и гробовете отговарят. „Не се чудете на това; защото иде час, когато всички, които са в гробовете, ще чуят гласа Му и ще излязат: онези, които са вършили добро, ще възкръснат за живот; а които са вършили зло, ще възкръснат за осъдение.“ (Йоан 5:28-29).

Бог призовава към възкресение и към вечен живот Своите деца. Истинското спасение очаква верните изкупени.

Дали небето е и за мен?

Да! Бог планира да спаси толкова много хора. „След това видях, и ето, голямо множество, което никой не можеше да изброи, от всеки народ и от всички племена, хора и езици стояха пред престола и пред Агнето, облечени в бели дрехи, с палмови клони в ръцете си, и викаха с висок глас, казвайки: „Спасение на нашия Бог, Който седи на престола,

и на Агнето!“ (Откр. 7:9-10).

Единствения начин това да не се отнася за мен е, ако се откажа да приема спасението в Христа и да живея живот, отричащ Неговата воля. Имам правото на избор и на свободна воля.

Когато руската подводница потъна до бреговете на Северно море, няколко водолази се гмурнаха до потъналите ѝ останки, за да помогнат, ако има оцелели. Те са потраквали върху стоманенния корпус морзовия код „S.O.S.“?

В тъмната нощ на нашия свят човечеството си задава същия въпрос. „Има ли надежда? Има ли живот отвъд? Смъртта начало ли е или край?“

Бог отговаря: „Има надежда. Изпращам ви Един, Който е ВЪЗКРЕСЕНИЕТО И ЖИВОТЪТ. Чрез Него можете да получите вечен живот. Той плати цената на всеки грешник. Той има сила над смъртта, разкъса нейните окови и се възнесе на небесата.“

Въпреки, че вярваш в Иисус, може би и ти някога ще спиш като всички хора в гроба. Но тя, смъртта - няма да може да те задържи, както не задържа Иисус. Така че, живей с надеждата за вечен живот! Нека тази надежда те промени! Ти можеш да я имаш още сега и винаги, ако посветиш живота си на Този, Който е способен да го опази до деня на Своето пришествие.

Аз съм млад, а вие - толкова стари ...

Една от най-старите книги на Библията - книгата Йов - говори за изконния конфликт между Бог и сатана, който рефлектира върху съдбата на праведния Йов.

Тази книга говори и за противоречията и противопоставянето на старото и новото поколение. (Йов 32:6-10)

Тогава вузецът Елиу, син на Варахиил, в отговор рече: „Аз съм млад, а вие много стари; затова се посвених, и не смеех да ви явя моето мнение. Аз рекох: Дните нека говорят, и многото години нека учат мъдрост. Но има дух в човека; вдъхновението на Всемогъщия го вразумява. Не че човеците са велики, за това ще са и мъдри, нито че са стари, за това ще разбират правосъдието. Прочее, казвам: Слушайте мене; нека явя и аз мнението си.“

Всичко звучи така актуално, като че ли вузецът Елиу, е член на нашето семейство, нашето общество или представител на младото поколение в църквата.

Аз съм млад, а вие - толкова стари

Какво напрежение има в този младежки отговор. Елиу дълго мълча - оставил старите да говорят. Наблюдаваше поведението им. Размишляваше дълго, но на края не се сдържа:

„Нека отговоря и аз от моя страна, нека явя и аз мнението си. Защото съм пълен с думи; духът в мене дълбоко ме притиска. Ето коремът ми е като вино неотворено, близо е да се разпукне като

Проблемът на поколенията в църквата

нови мехове. Ще проговоря, за да ми стане по-леко; ще отворя устните си и ще отговоря.“ (Йов 32:17-20)

Искаше да каже: „И аз имам собствено мнение! Вие живеете с вчерашните представи, имате закостенели възгледи. Не разбирате младите. Морализирате всичко, което те вършат. Във вашите очи те действат незряло, фалшиво, погрешно.“

Но възрастните си имат своите основателни доводи и твърдо заявяват: „Ние сме хора с житейски опит. Косите ни са побелели от преживявания. Вие сте млади и дръзки. Слушайте ни, за да не повтаряте нашите грешки. Когато възрастен човек ви говори, вие сте длъжни да го слушате.

И цар Давид преживя между-генерационни проблеми (2. Царе 14-18 гл.).

Авесалом, синът на Давид бе млад и красив. Поради справедлива намеса на царя спрямо не-правда извършена в собствения му дом, пропастта между Давид и Авесалом растеше всеки ден, докато дойде най-страшното - синът въстана срещу собствения си баща. Давид бе принуден да бяга, за да спаси живота си от ръката на своя син. Обяви се война между армията на бащата и на сина.

Давид бе не само възрастен, но и зрял

баща. Той даде специална заповед на военачалниците си: ПОЩАДЕТЕ МЛАДЕЖА АВЕСАЛОМ!

Бащата обичаше разбунтувания се син. В развоя на битката се случи най-страшното. Авесалом бе убит. Опечаленият баща горчиво плака: „Сине мой, Авесаломе! Сине мой! Да бях умрял аз вместо тебе, Авесаломе, сине Мой! Сине мой!“

Зашо хората плачат над гроба?

Зашото обичат, но често и защото проблемите между тях и мъртвите не са намерили решение. Станало е твърде късно.

Трябва ли да има напрежение в отношенията между млади и стари?

Всяко поколение коренно се различава от предходящите я. Живели са в различни светове и затова трудно могат да се разберат. Едните безпощадно критикуват другите със своите закостенели и поостарели виждания и методи. Младите обичат свободата и новото, и бягат далече. Често

възникват неочекано големи конфликти.

В ХРИСТИАНСКИТЕ СРЕДИ ТОВА НЕ БИ СЛЕДВАЛО ДА СЕ СЧИТА ЗА НОРМАЛНО!

Необходимо е да се търсят допирни точки между отделните поколения и да се постигне взаимно разбиране и приемане. Свещеното Писание не е спестило примери на проблемни или хармонични отношения между представителите на различни поколения.

Апостол Павел например явно е изпитвал известна непоносимост към младия Марко - младеж с непостоянен характер, боязлив, неспособен да устоява срещу трудности (Деян. 15:36-40).

След време обаче нещата се промениха. Великият апостол поръчка на Тимотей: „Вземи Марко и го доведи със себе си, защото ми е полезен в служението“ (2. Тим. 4:11).

Идеални бяха отношенията между вече възрастния апостол Павел и младия християнин Тимотей. След своето обръщение към Бога, Тимотей споделяше неговите страдания и работа. Приятелството между двамата все повече се задълбочаваше, докато Тимотей стана за престарелия и умопрен от работа апостол това, което е синът за един обичан и почитан баща.

Какво би трябвало да дадат по-възрастните на младите?

Своята любов

В лицето на младия човек те трябва да видят собствения си някогашен образ. Да ги обикнат така, както обичат себе си. Да помнят, че и най-слабата забележка, направена по нетактичен начин осъкрябва деликатната душевност на младия човек. Той много лесно долавя дали тя е от любов, равнодушие или късогледство.

Ако искаме да имаме идеални

младежи, трябва да ги възпитаваме с любов. Трябва да обичаш човека, ако искаш да го разбираш.

Своят пример

Не казвай на младия какво да прави! Покажи му чрез живота си всичко, което искаш да бъде. Така ще разбере най-добре.

Смееш ли да посочиш собствения си живот и минало за пример?

Можеш ли с достойнство да го поведеш по твоите следи в житейския път?

Можеш ли със спокойна съвест да му представиш характера си като модел?

Младият не е имал достатъчно време и възможност, за да знае колкото теб. Дали го превъзходиши или отдавна те е задминал?

Към кого е отправял поглед най-често младият човек? Нали към теб? И естествено, станал е такъв, какъвто те е видял.

Мили по-възрастни братя и сестри, БЪДЕТЕ ДОСТОЕН ПРИМЕР, ако искате младите хора да ви следват!

Своят духовен житейски опит

Имате го в изобилие. Постигнали сте го с цената на много болка и страдания. Годините и преживяванията са го наслагвали бавно. Той ви струва скъпо.

Завещайте го на младото поколение! Поднесете му го мъдро, за да може да го приеме.

Какво могат да дадат младите на по-възрастните?

Своята признателност

Ако нямаше възрастни, не би имало и млади. Никога не забравяйте, млади хора, че всичко, каквото имате е дошло чрез ръцете на възрастните. Други са се трудели преди вас, за да ви бъде добре. Бъдете признателни, а не неблагодарни дължници!

Свято послушание

Пред вас се е неизвестния път на живота. Той крие много капани и опасности. Не оставяйте глухи към предупрежденията и напътствията! Бъдете послушни, за да имате повече шансове за успех!

Своите сили

Обичайте близкия си, както себе си и правете добро!

Какво са младите хора без възрастните?

Дърво без корен

Възрастни братя и сестри, какво сме ние без младите?

Дърво без плодове

Пътят, по който проблемите между поколенията се стопяват

„Юноши и девици, старци и младежи, - нека хвалят името на Господа; защото само Неговото име е превъзнесено, славата му е над земята и небето.“ (Псалом 148:12-13)

„Спомни си предишните дни, смисли годините на много поколения; попитай баща си, и той ще ти извести, - старците си, и те ще ти кажат.“ (Второзаконие 32:7)

С такава семейство от работници, каквото са нашите младежи, ако са правилно обучени, колко скоро би се разнесло по света Евангелието на разпятия и идващ Спасител! Колко скоро би дошъл краят на страданията, скърбта и греха!

ДУХОВНА ХРАНА ЗА ДЕЦАТА НИ

Децата и внуците ни са безценни дарове, които Бог е доверил на грижите ни. Той очаква от нас да се грижим за техните телесни, емоционални и духовни нужди. Наше задължение е, доколкото е възможно в този свят, да ги защитаваме от елементи, които биха могли да навредят на развитието им.

Зная, че родителите, които искат да възпитат децата си като щастливи, добре приспособяващи се личности със силни морални ценности, много често са безпомощни. И е трудно да им се помогне да намерят правилния път сред отрицателния натиск и влияние, които ще се стоварят върху тях през годините на растежа им.

Медиите предлагат не само конструктивно и безопасно забавление; те могат да застрашат благосъстоянието на едно дете.

Магията, насилието и неморалността изглежда са неизменна част от забавленията за деца. Опасявам се, че прекалено често неморалното и изобщо неприемливото държане се предава като нещо съвсем нормално, подходящо опаковано като игра и забавление.

Когато противоположните на Божият път неща се смесят с хумор, обаятелно въздействие и напрежение, то те могат да предизвикат сериозни поражения при децата, които се впечатляват лесно.

Децата имат „неправилни обноски“, когато четат неподходящи книги, играят на компютърни игри пълни с насилие, или вероятно попадат на неподходящите за тях страници в Интернет, или гледат неподходящи за тях предавания по телевизията. Ако искаме да направим списък с „неправилните обноски“, то той ще бъде много дълъг.

Да казваме на децата, че нещо е неприемливо, не е гаранция за това, че те няма да се опитват да имитират нехристиянско държание. Ако можехме да предпазим децата си от лошите навици само с предупрежденията си, че това не е добро

за тях, то със сигурност щяха да пушат по-малко. Но ако дадено държание важи като „готино“ или е „модерно“, е много трудно да заличим това впечатление и да го заместим с по-добри възгледи.

Предпазването на тези млади души е трудно. Не трябва само да подбираме какво да гледат по телевизията, какво да четат, и до кои страници да имат достъп в Интернет, но трябва да се справим с факта, че нещата, които им забравяме в къщи те могат да ги имат в училище или при приятели.

За съжаление ние възрастните можем да се подадем на хитростта на Сатана и на света, в който живеем; и защо очакваме тогава децата ни да са по-силни от нас? Въпреки по-доброто си познание ние много често се подаваме твърде лекомислено на привлекателно опакованото изкушение, което „противника“ развява под носа ни. Минимото безобидно и забавно развлечение ни се представя така, че представите ни за морал, които са основна част от християнският ни живот, да

бъдат разградени бавно и неусетно.

Родителите и възпитателите имат отговорността да предпазят младежите и невинните от вредните влияния. Нико-

га не бива да забравя, че сатана е враг номер едно. Той е лъжец и измамник В 1. Петрово 5:8 ни се напомня: „Бъдете трезвени, будни. Противникът ви, дяволът, като рикаещ лъв обикаля, търсейки кого да погълне“. Той постоянно се опитва да зарови християнските ценности и прави всичко възможно да обърка представите на децата ни за добро и зло, да ги раздели от Бога и Неговата истина.

Като родители, ние трябва да се облечем с „Божието всеоръжие“ (Ефесяни 6:10-17) и с Негова помощ да разпознаваме и унищожаваме всичко, което омаловажава злото. С това ще помогнем на децата си да развият силно морално чувство за ориентация, което ще остане в тях и като пораснат. □

Просто да се каже на децата, какво не е приемливо, не е като гаранция за това, че няма да се опитат да подражават нехристиянско поведение.

Как да възстановим развалените отношения?

Всеки от нас си има голям склад от светли и мрачни спомени. Те имат сила да влияят на ежедневния ни живот. Би било добре, ако тези горчивини можеха да изчезнат само за един миг, но уви, то ва е невъзможно!

Каквото и да се е случило в живота ни, Бог възнамерява да ни помогне така, че негативните събития от миналото да не оказват влияние върху настоящето и бъдещето ни. Душевните ни рани не са се появили от само себе си - те са били нанесени от някого.

За да се освободим от проблемите и да се лекуваме от раните на миналото и техните последици, които ни измъчват и отчуждават, съществува само ЕДИН ЕДИНСТВЕН ПЪТ - НИЕ ТРЯБВА

ДА ПРОСТИМ!

Има едно удивително място в проповедта на планината свързано с този проблем: „**Защото, ако вие простите на човеците съгрешенията им, то и небесият ви Отец ще прости на вас. Но ако вие не простите на човеците съгрешенията им, то и вашият Отец няма да прости вашите съгрешения**“ (Матей 6:14-15).

Ако ние прощаваме и Бог ни проща!

Разбира се това не означава, че нашата прошка за другите ни осигурява правото да бъдем простили. Смисълът е, че едно от главните свидетелства за истинското покаяние е прощащия дух.

Ако очите ни се отворят за размера на собствените ни осърб-

ления към Бога, раните които хората са ни нанесли, ще се окажат сравнително малки. Прощението е нужно както за духовния ни живот, така и за физическото ни състояние, защото взаимно се влият.

Ако не сме готови да простим, последиците са пагубни!

Трябва да се упражняваме в прощение! Никой не може да ви гарантира, че след като веднъж сте простили, няма да ви обидят. ПРОЩЕНИЕТО ТРЯБВА ДА СТАНЕ СТИЛ НА ЖИВОТА НИ!

Това не е никак лесно, но е осъществимо чрез Божията благодат.

Това е единствената възможност да се издигнем над конфликтите, които неизбежно възникват в отношенията между хората. □

Една богоиздължненна заръка

„Оставих те в Крит по тази причина - да сложиш в ред недовършеното и да поставиш презвитери във всеки град, както ти поръчах.“

(Тим 1:5).

Божията грижа към народа Му никога не е представала. Той водеше патриарсите в тяхното придвижване из опасните езически области, и беше сигурност за Израил, докато преминаваше през Червеното море.

Божият план включваше добра организация в духовните и административни структури, което направи Израил впечатляващ пример за околните племена.

В новозаветно време Бог също не е оставил църквата си без наставления за нейната организация и развитие. Апостолите бяха водени чрез Светия Дух и църквата успяваше да посреща предизвикателствата на времето. Така Бог дава Своето водителство и парира всеки опит за човешко вмешателство.

Апостол Павел пише: „И Той дава едни да бъдат апостоли, други - пророци, други - благовестители, а други - пастори и учители; с цел да се усъвършенстват светиците за делото на служението, за изграждането на Христовото тяло.“

(Ефесяни 4:11-12)

И днес църквата Божия приема Библейски модел на организация и съветите на Божия Дух.

ИЗБОР НА ВОДАЧИ

Ап. Павел пише на Тим: „Оставих те в Крит по тази причина - да сложиш в ред недовършеното и да поставиш презвитери във всеки град, както ти поръчах: ако някой е непорочен, мъж на една жена, и има вярващи деца, които не са обвинени в разпуснат живот или непокорство. Защото епископът трябва да е непорочен, като Божий управител, не своевлечен, нито сприхав, нито пияница, нито побойник, нито да е лаком за гнусна печалба.“ (Тим 1:5-7).

Би било добре всички наши проповедници да обръщат повече внимание на тези думи и да не бързам да поставят хора на някаква длъжност без сериозно обмисляне и много молитва, за да може Бог да засвидетелства чрез Святия Дух кого желае да приеме. Апостолът казва: „Не възлагай прибързано ръце на никого!“

За водители трябва да се избират хора покаяни, обучавани, твърди във вярата и верни на Божието слово.

Евангелската „мрежа“ събира и добро и лошо!

Необходими са: време, за да се развие добър характер; обща работа и опитности, за да се познае човекът в неговата същност. Трябва да се има предвид и семейството на тези, на които се предлага служението. Предано ли е на Бога? Може ли мъжът да ръководи своя собствен дом? Какви са неговите деца? Почитат ли баща си?

Ако у него липсва нежно чувство и мъдрост, ако силата на благочестието липсва в неговия дом, в ръководенето на собственото му семейство, със сигурност може да се заключи, че същите недостатъци ще бъдат внесени и в църквата! Много по-добре е човекът да се изпитва преди да заеме служението, а не след това. Погодре е да се отправят молитви и съвети преди решителната стъпка, отколкото по-късно да се поправят последиците от погрешната стъпка. Всички ръководители на църкви трябва да бъдат сериозни, пълни с усърдие и събодомирателен дух - Божии мъже, които могат да представят истинския вид на делото. Всеки миг те трябва да са свързани с Бога и да получават от Неговия неизчерпаема подкрепа.

Ако сърцата им са оживотворени от Святия Дух ще се радват, ще усилват вярата и ще насърчават и други. Ако те сами не са пили от живия целебен извор, не ще могат да водят други при Него.

Ние изповядваме, че сме вярващи хора, че имаме Божията светлина, и че имаме по-висока цел от всеки друг народ на земята! Поради това трябва да проявяваме по-голямо свършенство на характера и по-сериозна посвещеност.

На тези, които са получили светлината на настоящата истина е поверена много тържествена вест. Нашата светлина трябва да свети извън църквата, за да осветлява пътя на хората, ос-

таващи в тъмнина!

Като части на видимата църква и работещи на Господното лозе, изповядващите Христос е необходимо да гадат всичко, за да запазят църквата в мир, съгласие и любов.

Единството на църквата е убедително доказателство, че Бог е изпратил Исус в този свят като Спасител.

Виждали борбите между т.н. „християни“, невярващите се отвръщат от вярата в Бога и утвърждават своята непокаяност, и живеят във вражда помежду си.

Църквата има нужда от хора на вярата, които не само ще проповядват, но ще служат на другите. От хора, които ежедневно живеят с Бога, които имат жива връзка с небето, чийто думи имат сила да носят убеждение на сърцата. Те служат не за да показват собствените си таланти и интелигентност, а за да може истината да си пробива път до сърцата.

Господ Иисус Христос свързва със Себе Си и Юда, и Петър - не защото бяха свършени в характер, но въпреки недостатъците им. Той щеше да им даде възможност да придобият в Неговото училище нежно и скромно сърце, така че да могат да станат Негови сътрудници. И ако хората биха използвали тези възможности, готови да се учат, да виждат недостатъците си в светлината на чистия пример да станат всичко, което Христос би ги направил, тогава ще бъдат велико благословение за църквата.

Господ Иисус все още работи с хората по този начин. Някои, които са несъвършени по характер, са свързани със сериозни и свети интереси.

Ако са избрани за специална работа, те не винаги чувстват, че мъдростта им е недостатъчна, че се нуждаят да бъдат свързвани, укорявани и подкрепяни. За да могат ръководителите да носят успешно възложените им отговорности, те трябва да се молят, да вярват, да се доверяват на Бога да ги използва като свои инструменти в поучението на църквата в добър ред.

Това е тяхната част в „обработването на лозето“. Трябва да има повече лична отговорност, много мислене и планиране, много умствени сили в труда за Господа.

Защо много от молитвите ни остават неотговорени?

В ушите ми все още звучат думите на един 12 годишен религиозен скептик: „Не вярвам там горе наистина да има Бог. Едно цяло лято се молех за велосипед с десет скорости, но така и не го получих.“

Или разочароването на една млада девойка: „Не разбирам защо Бог не ми дава приятел.“ Една млада девойка се подготвяла с години наред за мисията си отвъд Океана, за да се изправи пред затворените врати. Една ангажирана съпруга се молела за спасението на мъжа си, който бил по-далече от Бога от когато и да е било преди това. Един християнин, който се кандидатирал за обществен пост се молил за победа, но в нощта на резултатите нямало какво да празнува.

Всеки от нас е преминавал през различни „битки“, защото не е получил от Бога това, за което се е молил.

Понякога желанията на сърцето ни не биват изпълнявани по причини известни само и единствено на Бога. Но аз вярвам, че желанията ни много често не се осъществяват, защото не се молим достатъчно ефективно.

Библията разполага с много примери за Божии хора, които отиваха при Бога със смирен прошения. Един отчаян владетел, един давещ се пророк и една безплодна жена помолиха най-великия Цар, Който им отговори. Предупредени сме: „...но във всяко нещо с молитва и молба изказвайте прошенията си на Бога с благодарение.“ (Фил. 4:6). Обещано ни е, че ще ни бъде дадено всичко, за което се молим: „Искайте, и ще ви се даде; търсете и ще намерите; хлопайте и ще ви се отвори.“ (Матей 7:7).

В Яков 5:16 ни се напомня: „Тъй, изповядайте един на друг греховете си, и молете се един за друг, за да оздравеете. Голяма сила има усърдната молитва на праведния.“ Но за съжаление, ежедневният ни опит ни показва, че на молитвите ни им липсва сила; изглежда рядко имаме успех.

Да не би кабелът ни към енергията да се е прекъснал? Какви препятствия има по пътя на Божия народ, че да не получава желаното? Библията ни дава възможност да изведем няколко причини за това.

НЕ СЕ МОЛИМ

В Яков 4:2 се казва: „...нямате, защото не просите.“ Някои не получават от Бога, защото не си и правят труда да Го помолят за това.

Желанията на сърцето ни могат да се сравнят с концертни билети, които никой не е взел от касата. Библията ни показва, че има моменти, в които желанието е правилно, условието е изпълнено и Бог е готов, но ние просто пропускаме да се помолим. Това не означава, че Бог никога не ни благославя без молитва - прави го, несъмнено.

Благодарим за деня. За благословението на храната. Молим се за малки наранявания и хрема. Но пропускаме да се молим за нещата, от които имаме най-голяма нужда. Може би се притесняваме, че можем да се молим погрешно или да изглеждаме нахални. Може би и не искаме да изпитваме Бога.

Ако знаете, че можете да се помолите на Бога за каквото и

да е, и че Той ще го изпълни, какво бихте поискали от Него? За спасението на хората от целия блок? За оправянето взаимоотношенията Ви в семейството, които „кукат“ вече цели 20 години? За полъх на съживление в църквата Ви, за нов стремеж към Бога и нов устрем към изгубените?

За какво ще Го помолите, ако знаете, че няма да бъдете разочаровани? А кога за последен път се молихте? Някои хора не получават, просто защото не се молят. Каквато и да е причина за това, не се молим за значими неща, а поради това не получаваме нещо значимо.

НЕ СЕ МОЛИМ УСЪРДНО

Евангелието от Лука свидетелства за две притчи, които каза Иисус, и те засягаха същата тема. В Лука 11:5-10 Иисус говори за един мъж, който отива пред нощ при съседа си и го моли да у даде малко хляб. Но съседа няма желание да му помогне в толкова късен час. И понеже молещият се е толкова настойчив, съседа става и му дава желаното. Стих 9 ни поучава: „И Аз ви казвам: Искайте и ще ви се даде; търсете и ще намерите; хлопайте и ще ви се отвори.“

С втората притча Иисус иска да ни поучи (Лука 18:1-8), че трябва да се молим по всяко време и да не преставаме. В тази притча една вдовица настоява пред един съдия да й отдаде право то. Но става дума за същото нещо от първата притча. Щом дори несправедливи хора отвръщат на настойчивите молби, не е ли Бог нашият велиокодушен

дарител, Който непременно ще реагира на настойчивите ни молби?

Може би някои хора поднасят молбите си пред Бога с вяра, способна да премести и планини, но не са достатъчно усърдни.

Може би се молим за прекалено много неща. На богослужение се поставят едни проблеми, в домашната ни група се допълват други, в семейството ни има трети. Как бихме могли да бъдем настойчиви за всички тях?

МОЛИМ СЕ С НЕПРАВИЛНИ МОТИВИ

Христовите ученици се молеха да дойде Божието царство и да бъде Неговата воля. За тях е въпрос на искрено, сърдечно желание да се изпълнят Божия план и цели и по този начин да се прослави името му. Но то не изключва това, Бог да излекува тялото ни, да ни намери работа, да ни даде победа и да ни дари съпруг или съпруга. Но е необходимо да се подчертава, че трябва да прецнеме молитвите си спрямо целите на Божието царство.

Яков 4:3 казва: „Просите и не получавате, защото зле просите, за да го разгилеете за страстите си.“ За хората, към които се обръща Яков, Бог беше нещо като огромна машина в небето, на която може да си избереш желанието си и след това да натиснеш съответното копче.

Нека не забравяме, че основният интерес на Бога не е отборът ни да спечели играта, а Той да бъде прославен чрез играта ни. Основният му интерес не е насочен към съвършеното ни здраве, а към това да използваме всяко отклонение на здравето ни за Негова слава. Основният му интерес не е насочен към това да имаме високо заплатена работа - или изобщо никаква работа - а да Го хвалим за онова, с което Той ни е снабдил. Основният му интерес е буквально да „чезнем“ от желание да Го хвалим, не-

зависимо от положението, в което се намираме.

Мисля, че Бог се радва да дава на децата Си и дори най-малките неща. Но трябва да прецнеме мотивите на сърцето си спрямо съдържанието на молитвите си. Трябва да си зададем въпроса: най-голямото желание ли е да видя Бог прославен в моя живот и в живота на другите? Библията ясно казва, че някои хора не получават онова, за което се молят защото се молят по неправилни причини.

МОЛИМ СЕ С ГРЯХ В СЪРЦЕТО СИ

В Псалом 66 Давид смело заявява милостта на Бога, Който чува молитвите му и изпълнява прошенията му. Но той предпазливо добавя като предупреждение: „Ако в сърцето си бях гледал благоприятно на неправда, Господ не би послушал.“ (стих 18). Молейки се на Бога, докато любимият ни грях все още заема особено място в сърцето ни означава да намалим стойността на изискваната от Бога святост.

1. Йоан 3:22 казва:
„...и каквото и да поискаме, получаваме от Него, защото пазим заповедите му и вършим това що е угодно пред Него.“ Притчи 28:9: „Който отклонява ухото си от слушане закона, на такъв самата му молитва е мерзост.“ Това означава: такива хора „разболяват“ Бога!

Понякога се отива пред Бога по обратен ред. Държах се така с Него: „Ако послушаш молитвата ми, ще съм склонен да предприема необходимите промени в живота си. Искам първо да се уверя, че ще получа тези неща!“ Но вижте, понякога не получаваме нещата от Бога само по тази причина - молим се с грях в сърцето си.

МОЛИМ СЕ, НО В ДЕЙСТВИТЕЛНОСТ НЕ ВЯРВАМЕ

Много често се провиняваме с невярващи молитви. Молим се от християнско задължение за изцеления, чудеса и други подобни без наистина да разчитаме, че могат да се случат. Понякога ограничаваме молитвата си така: „Господи, ако е волята Ти, Те молим да се докоснеш до тялото й.“ За съжаление с това християнско официално опровержение просто казваме: „Зная, че можеш да го направиш, Господи, но се съмнявам, че ще го направиш!“

Този, който наистина се моли за нещо, но се съмнява, че наистина ще се случи, получава точно това, което очаква ... нищо! Смирената молитва без очакването на положителен отговор може да впечатли молитвената Ви група, но няма да залъже Бога!

„Но ако ми липсва вяра, с която наистина да вярвам в изцелението?“ Тогава се молете за това, което можете да вярвате. Молете се на Бога да я утеши, да покаже милост към болната, да се прослави чрез болките й. Започнете да се молите искрено. След това се помолете Бог да умножи вярата Ви. Някои хора не получават желаното, защото се молят без в действителност да вярват.

В Библията има много примери за нас, как трябва да се молим на Бога. Яков ни обяснява в 1:5-7, че Бог дава щедро на онези, които Го молят. Но: „Но да проси с вяра без да се съмнява ни най-малко; защото, който се съмнява прилича на морски вълни, които се тласкат и бълскат от ветровете.“

Никоя статия не може да ни даде гаранция. Но ние имаме ясните Божии повеления, които ни поучават защо някои от молитвите ни явно не успяват да надхвърлят нивото на тавана. Бог се радва да отговаря на искрените молитви на децата Си. Но е важно изобщо да се молим, настойчиво, с правилните мотиви, в състояние на чистота, с вяра и с почит към Бога.

Но мъдростта, която е от горе,
е преди всичко чиста, после миролюбива,
кротка, отстъпчива, пълна с милост и добри
плодове, безпристрастна и нелицемерна.

А плодът на правдата
се сее с мир от миротворците.

Яков 3:17

Защото мъдростта е
по-добра от скъпоценни камъни,
и всичко желателно не се сравнява с нея.
Аз, мъдростта, обитавам с благоразумието,
и издирвам знание на умни мисли.

Притчи 8:11-12

Ходи с мъдрите, и ще станеш мъдър, а другарят на безумните ще пострада зле.

Притчи 13:20